

- skierowanie sprawy do Sądu celem rozpoznania co do istoty zarzutów podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji;
- zasądzenie od Komisji kosztów związanych z postępowaniem w obu instancjach – tytułem ewentualnym zaś nakazanie interwenientom pokrycia kosztów poniesionych przez nich w związku z postępowaniem w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie twierdzi przede wszystkim, że Sąd odrzucił jej wniesioną w pierwszej instancji skargę jako niedopuszczalną ze względu na przyjęcie błędnej wykładni lub też błędne zastosowanie określonych w art. 263 akapit czwarty TFUE kryteriów przysługiwania legitymacji do zaskarżenia decyzji wydanej przez Komisję na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE.

W szczególności Sąd miał dopuścić się błędnego zastosowania wynikającego z art. 263 akapit czwarty TFUE pojęcia indywidualnego oddziaływania ze względu na to, że nie zinterpretował go w sposób zgodny z orzecznictwem Trybunału i, co za tym idzie, zinterpretował go nieprawidłowo. W tym względzie Sąd: 1) błędnie uznał, że mechanizm mający zastosowanie do wszystkich członków skarżącej znajduje również zastosowanie do innych podmiotów, efektem czego nie można uznać, iż mechanizm ten dotyczy tych członków indywidualnie; 2) błędnie uznał, że członkowie ci podnieśli jedynie, iż konkurują oni z beneficjentami pomocy; 3) nie uwzględnił przedstawionych przez skarżące konkretnych danych świadczących o tym, że pomoc ta w nieunikniony sposób znacząco i negatywnie wpływa na zajmowaną przez nie pozycję rynkową; 4) ponadto, poza zarzutem odwołania wskazanym w 1), że Sąd błędnie nie uwzględnił tego, iż znaczące i negatywne skutki mechanizmu pomocowego nie były takie same w przypadku wszystkich podmiotów, na które on oddziaływał. Ponadto Sąd: 5) błędnie rozstrzygnął, że przysługiwanie skarżącym legitymacji procesowej jest uzależnione od dowiedzenia przez nie poniesionej już przez nie utraty przychodów; 6) błędnie odrzuciła twierdzenia o negatywnym wpływie na podstawie nieudokumentowanych i hipotetycznych twierdzeń o innych przyczynach tych negatywnych skutków 7) nie uwzględnił tego, że należałoby złagodzić warunki wniesienia skargi ze względu na to, iż wydanie przez Komisję na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE decyzji zatwierdzającej pomoc nie zostało w istocie poprzedzone wstępnym postępowaniem wyjaśniającym.

Ponadto Sąd 8) niewłaściwie zastosował pojęcie „aktu regulacyjnego niewymagającego przyjęcia środków wykonawczych”, gdyż błędnie stwierdził, że zaskarżona decyzja wymaga ich przyjęcia oraz 9) dopuścił się błędu uwzględniając wniesione przez interwenientów żądanie w przedmiocie kosztów.

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 26 września 2014 r. w sprawie T-614/13, Romonta GmbH/Komisja, wniesione w dniu 8 grudnia 2014 r. przez Romonta GmbH

(Sprawa C-565/14 P)

(2015/C 046/39)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Romonta GmbH (przedstawiciele: I. Zenke, M.-Y. Vollmer, Rechtsanwältinnen)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu z dnia 26 września 2014 r. w sprawie T-614/13 oraz
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim odmawia ona w art. 1 ust. 1 skarżącej przydziału z uwagi na nadzwyczajne okoliczności na trzeci okres handlu emisjami 2013 – 2020 zgodnie z § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes ⁽²⁾;
- posiłkowo, przekazanie sprawy do Sądu celem wydania orzeczenia kończącego postępowanie;

- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztów postępowania w przedmiocie odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy: naruszenie prawa Unii poprzez błędne zastosowanie zasady proporcjonalności

Po pierwsze, wyrok Sądu stanowi naruszenie prawa Unii, ponieważ Sąd dokonał błędnej wykładni decyzji 2011/278/UE⁽¹⁾ jako aktu o charakterze wyczerpującym i ponadto błędnie równocześnie uznał tę decyzję jako środek mający charakter proporcjonalny. Przyznanie uprawnień z tytułu wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności byłoby także możliwe na podstawie decyzji 2011/278/UE, ponieważ zachodzi przypadek siły wyższej. Sąd ponadto przy badaniu zgodności z prawem decyzji 2011/278/UE dokonał błędnego wyważenia dóbr prawnych poprzez przyznanie ochronie środowiska wyżej wagi niż istnienie wnoszącej odwołanie.

2. Zarzut drugi: naruszenie prawa Unii w związku z naruszeniem praw podstawowych skarżącej

Wyrok jest także w tym zakresie błędny, w jakim Sąd poprzez swoje orzeczenie naruszył prawa podstawowe wnoszącej odwołanie, w szczególności art. 15 ust. 1 i art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, które obejmują ochroną wykonywanie działalności zawodowej oraz własność. Sąd błędnie wychodzi z założenia, że nie została naruszona zasadnicza treść tych praw podstawowych. Tak jednak nie jest. Bez bowiem przyznania uprawnień z tytułu wystąpienia nadzwyczajnych okoliczności wnosząca odwołanie nie może kontynuować ani działalności gospodarczej jako producent wosku montanowego, ani dalej wykorzystywać instalacji w celu ekstrakcji wosku montanowego.

3. Zarzut trzeci: naruszenie prawa Unii w związku z naruszeniem zasady subsidiarności

Po trzecie, wyrok Sądu narusza prawo Unii, ponieważ Sąd błędnie wychodzi z założenia, że Republika Federalna Niemiec nie posiada kompetencji do ustanowienia normy w związku wystąpieniem nadzwyczajnych okoliczności (§ 9 ust. 5 TEHG). Przy tej okazji Sąd przeoczył, że Komisja Europejska jest właściwa w przedmiocie ustanawiania zasad przydziału tylko w takim zakresie, w jakim też faktycznie wykonuje swoją właściwość. Przypadki nietypowe, takie jak przypadek wnoszącej odwołanie nie są z reguły objęte właściwością Komisji. Kompetencje do stanowienia norm o tyle pozostają w gestii państw członkowskich.

4. Zarzut czwarty: naruszenie prawa procesowego z powodu niedostatecznego lub sprzecznego uzasadnienia

Sąd przedstawił niedostateczną i sprzeczną argumentację w kwestii spodziewanego efektu przeniesienia w następstwie przydziału z uwagi na nadzwyczajne skutki oraz w kwestii przyczyny konkretnego niebezpieczeństwa upadłości wnoszącej odwołanie i tym samym naruszył elementarne prawo procesowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 240, s.27.

⁽²⁾ Gesetz über den Handel mit Berechtigungen zur Emission von Treibhausgasen (ustawa w sprawie handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, Treibhausgas-Emissionshandelsgesetz, zwana dalej „TEHG”).

⁽³⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10 a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U. L 130, s.1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 9 grudnia 2014 r. – Ismael Fernández Oliva/CaixaBank S.A.

(Sprawa C-568/14)

(2015/C 046/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona